

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den **XXX**
[...](2018) **XXX** draft

ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR

om fastställande av bevarandeåtgärder enligt förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken för Natura 2000-områden och för ändamål som rör ramdirektivet om en marin strategi

ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR

om fastställandet av bevarandeåtgärder enligt förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken för Natura 2000-områden och för ändamål som rör ramdirektivet om en marin strategi

1. INLEDNING

Detta arbetsdokument har utarbetats av kommissionens avdelningar efter samråd med experter från medlemsstaterna och berörda parter. Syftet med dokumentet är att beskriva god praxis för de faktorer som medlemsstaterna ska ta hänsyn till när de utarbetar gemensamma rekommendationer för antagandet av bevarandeåtgärder enligt förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken (nedan kallad *förordningen*)¹ för att fullgöra sina skyldigheter enligt artikel 6 i habitatdirektivet², artikel 4 i fågeldirektivet³ och artikel 13.4 i ramdirektivet om en marin strategi⁴. Kommissionen vill med detta dokument påminna om de regler och förfaranden som gäller för medlemsstaternas inlämnande av en gemensam rekommendation för att kommissionen ska kunna anta bevarandeåtgärder i form av en delegerad akt i enlighet med artikel 11.2 och 11.3 i förordningen.

Detta dokument ersätter riktlinjerna *Fisheries measures for marine Natura 2000 sites* som utfärdades 2009 baserat på den tidigare förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken. Kommissionen har i detta dokument tagit hänsyn till den nya regionaliseringsmodellen. Den innebär att medlemsstaterna får lägga fram gemensamma rekommendationer enligt artikel 11 i förordningen för att kommissionen ska kunna anta bevarandeåtgärder genom delegerade akter.

Beskrivningen av god praxis i detta dokument har tagits med i rent informationssyfte och den påverkar inte domstolens och tribunalens tolkning eller kommissionens beslut.

Alla tillämpliga lagbestämmelser återges i fulltext i bilagan.

2. BAKGRUND

I enlighet med artikel 6 i habitatdirektivet och artikel 4 i fågeldirektivet är medlemsstaterna skyldiga att vidta bevarandeåtgärder för de områden som utsetts till Natura 2000-områden enligt dessa direktiv (särskilda bevarandeområden⁵ respektive särskilda skyddsområden). Åtgärderna ska förhindra försämring och störningar av de

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 om den gemensamma fiskeripolitiken (EUT L 354, 28.12.2013, s. 34).

² Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 22.7.1992, s. 7).

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar (EUT L 20, 26.1.2010, s. 7).

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (EUT L 164, 25.6.2008, s. 19).

⁵ Artikel 6.2–6.4 i habitatdirektivet gäller även områden av gemenskapsintresse.

livsmiljöer och arter för vilka områdena har utsetts och tillgodose deras ekologiska behov. I enlighet med artikel 13.4 i ramdirektivet om en marin strategi ska de åtgärdsprogram som inrättas enligt direktivet omfatta geografiska skyddsåtgärder för att bidra till att skapa sammanhängande och representativa nätverk med marina skyddsområden med tillräcklig mångfald i ekosystemen, exempelvis särskilda bevarandeområden.

Inom den gemensamma fiskeripolitiken får medlemsstaterna i enlighet med artikel 11 i förordningen anta de bevarandeåtgärder som är nödvändiga för att kunna efterleva skyldigheterna enligt unionens miljölagstiftning. Dessa åtgärder, som ska antas för att bevara marina biologiska resurser, omfattas enligt artikel 3.1 d i EUF-fördraget av EU:s exklusiva befogenhet och kan antas baserat på den befogenhet som fastställs i artikel 11.

I artikel 11 i förordningen anges två scenarier:

Scenario 1 (artikel 11.1): de åtgärder⁶ som antas får bara beröra fiskefartyg som för den berörda medlemsstatens flagg. I det här fallet ges den berörda medlemsstaten befogenhet att anta de aktuella åtgärderna enligt de särskilda villkor som anges i artikel 11.1 i förordningen.

Scenario 2 (artikel 11.2–11.3): de åtgärder som antas berör ett fiske där fler än en medlemsstat har ett direkt förvaltningsintresse⁷. I det här fallet ska de berörda medlemsstaterna samarbeta på regional nivå för att utarbeta en gemensam rekommendation och lägga fram den för kommissionen. När kommissionen har kontrollerat att den gemensamma rekommendationen är förenlig med de krav som anges i artikel 11, har kommissionen befogenhet att anta dessa åtgärder genom en delegerad akt. För detta ändamål tillämpas artikel 18.1–18.4 och 18.6 i förordningen.

Om ingen gemensam rekommendation läggs fram inom den tidsfrist som anges i artikel 11.3 första stycket, eller om den gemensamma rekommendationen inte uppfyller kraven i artikel 11.1 i förordningen, får bevarandeåtgärder antas genom det ordinarie lagstiftningsförfarandet i enlighet med artikel 11.3 andra stycket i förordningen.

I brådskande fall och i avsaknad av gemensamma rekommendationer ska kommissionen anta åtgärderna i enlighet med artikel 11.4 i förordningen.

Utan att det påverkar ovanstående får medlemsstaterna, i fall där bevarandeåtgärderna enbart tillämpas inom tolvmilsgårnsen, även anta dem enligt artikel 20 i förordningen i enlighet med de villkor som anges där.

⁶ Enligt detta scenario får åtgärderna enligt artikel 11.1 tillämpas antingen inom tolvmilsgårnsen eller inom den berörda medlemsstatens exklusiva ekonomiska zon, eller inom båda.

⁷ Enligt detta scenario får åtgärderna enligt artikel 11.2 tillämpas antingen inom den exklusiva ekonomiska zonen eller både inom tolvmilsgårnsen och inom den exklusiva ekonomiska zonen.

3. GEMENSAMMA REKOMMENDATIONER

3.1. Utarbetandet av en gemensam rekommendation

Vid utarbetandet av en gemensam rekommendation bör medlemsstaterna vidta följande åtgärder:

- Identifiera andra berörda medlemsstater

Den initiativtagande medlemsstaten ansvarar för att ta reda på om åtgärderna kan komma att påverka fiskefartyg som för andra medlemsstaters flagg, eller om andra medlemsstater har ett direkt förvaltningsintresse i det fiske som kommer att beröras av de åtgärder som medlemsstaten avser att anta. Enligt artikel 4.1.22 i förordningen om den gemensamma fiskeripolitiken består detta direkta förvaltningsintresse av antingen fiskemöjligheter eller fiske i den initiativtagande medlemsstatens exklusiva ekonomiska zon. Breda och öppna samråd med övriga medlemsstater kan göra det lättare att identifiera vilka medlemsstater som har ett direkt förvaltningsintresse i det fiske som kommer att beröras. Berörda nationella myndigheter rekommenderas starkt att på medlemsstatsnivå på ett tidigt stadium samarbeta med fiskerier och naturvårdsmyndigheter, samt andra berörda enheter (t.ex. med ansvar för fiskerikontroll, sjöfart osv.).

- Utarbeta den gemensamma rekommendationen och rådgöra med berörda parter

Enligt artikel 11.3 i förordningen har medlemsstaterna sex månader på sig att lägga fram en gemensam rekommendation, om de berörda medlemsstaterna anser att den initiativtagande medlemsstaten har tillhandahållit tillräcklig information om de begärda bevarandeåtgärderna. Det innebär att medlemsstaterna, efter det att den initiativtagande medlemsstaten har försett övriga medlemsstater med tillräcklig information om de begärda åtgärderna, har sex månader på sig att lägga fram den gemensamma rekommendationen. Kommissionen har därefter tre månader på sig att kontrollera att åtgärderna är förenliga med gällande lagstiftning (dvs. i tillämpliga fall förordningen, ramdirektivet om en marin strategi samt fågel- och habitatdirektiven), göra en bedömning baserad på den vetenskapliga rådgivningen och anta åtgärderna genom en delegerad förordning.

Med tanke på att arbetet med att samla in information och göra den nödvändiga vetenskapliga bedömningen samt utarbeta de gemensamma rekommendationerna kan ta lång tid, bör arbetet planeras noggrant. Det anses således vara bästa praxis att involvera berörda parter i ett tidigt skede och att säkerställa insyn i förfarandena, bland annat i tidsplanen. Det anses även vara bästa praxis att hålla informella samråd med andra medlemsstater och berörda parter innan den officiella sexmånadersperioden inleds.

Under arbetet med att utarbeta gemensamma rekommendationer i enlighet med artikel 18.2 i förordningen måste medlemsstaterna rådfråga de rådgivande nämnder som inrättats enligt förordningen.

För att samråden ska vara meningsfulla och följa god praxis på andra områden⁸ har följande bästa praxis identifierats vid samråd med partner (medlemsstater och berörda parter):

- a) Lämna relevant information i god tid och ge enkel tillgång till sådan information, bland annat en preliminär tidsplan.
- b) Ge parterna tillräckligt med tid för att granska och lämna synpunkter på viktiga förberedande dokument.
- c) Ge parterna kanaler, genom vilka de kan ställa frågor och lämna in bidrag och genom vilka de kan informeras om hur deras förslag har beaktats.
- d) Sprida resultatet av samrådet.

Eftersom kommissionen har befogenhet att anta de åtgärder som anges i den gemensamma rekommendationen, är det av största vikt att åtgärderna i den gemensamma rekommendationen är tydliga, fullständiga och lämpliga för ändamålet i enlighet med artikel 11.1 i förordningen. Skyldigheterna enligt unionens miljölagstiftning och målen⁹ för att bevara de berörda områdena utgör utgångspunkten för arbetet.

3.2. Information som ska lämnas tillsammans med den gemensamma rekommendationen

Medlemsstaterna bör se till att de deras gemensamma rekommendationer innehåller nödvändig biologisk, miljömässig, social, ekonomisk, teknisk och annan information som anses vara relevant för att kommissionen ska kunna göra sina bedömningar enligt bestämmelserna i artikel 11 i förordningen, bland annat av relevant vetenskaplig rådgivning.

De föreslagna åtgärderna bör vara nödvändiga för att följa den miljölagstiftning som avses i artikel 11.1 i förordningen. Dessa åtgärder bör stå i proportion till de mål som ska uppnås och tillräcklig hänsyn bör tas till en hållbar utveckling och de planerade åtgärdernas sociala och ekonomiska effekter. Medlemsstaterna bör tydligt beskriva de föreslagna åtgärderna och visa hur de är förenliga med bevarandemålen för det berörda området och med försiktighetsansatsen i fiskeriförvaltningen ”*som innebär att avsaknaden av tillförlitlig vetenskaplig information inte bör tas som intäkt för att skjuta upp eller avstå från att vidta förvaltningsåtgärder för att bevara målarter, associerade arter eller arter som är beroende av dessa, icke-målarter samt deras livsmiljö*” (artikel 4.8 i förordningen).

I rutan nedan anges god praxis och exempel på information som ska tas med vid inlämnandet av de gemensamma rekommendationerna. Denna förteckning är inte uttömmande.

⁸ Se till exempel tillämpliga delar i kommissionens delegerade förordning (EU) nr 240/2014 av den 7 januari 2014 om den europeiska uppförandekoden för partnerskap inom ramen för de europeiska struktur- och investeringsfonderna.

⁹ Enligt ramdirektivet om en marin strategi är detta bedömningen av miljöstatus (artikel 8.1 a) och fastställandet av miljömål (artikel 10) för att uppnå en god miljöstatus.

EXEMPEL PÅ GOD PRAXIS NÄR DET GÄLLER DEN INFORMATION SOM MEDLEMSSTATERNA SKA LÄMNA TILLSAMMANS MED GEMENSAMMA REKOMMENDATIONER

1. Medlemsstaterna bör tydligt ange de skyddade livsmiljöernas och/eller arternas bevarandestatus och bevarandemålen för Natura 2000-områdena¹⁰.

2. De vetenskapliga råd som medlemsstaterna lämnar tillsammans med de gemensamma rekommendationerna bör vara tillförlitliga och bör i förekommande fall omfatta en detaljerad kartläggning av de skyddade livsmiljöerna.

3. Medlemsstaterna bör lämna en adekvat beskrivning av fiskeverksamheten. Medlemsstaterna kan t.ex. ta med följande information: statistik över den verksamma fiskeflottan, t.ex. fiskeflottans verksamhet i området och i regionen, samt flottornas fördelning (per nation, utrustning och art), uppgifter om vilka medlemsstater som för närvarande har ett aktivt fiskeintresse i området, områdesspecifik information om fiskeverksamhet/fiskemetoder, målarter och bifångstarter, fiskeansträngning och områdenas användning, fiskeverksamhetens säsongsmönster under den senaste tiden, t.ex. de senaste 3–5 åren och troliga mönster för fiskeverksamheten i framtiden.

4. Medlemsstaterna bör lämna en adekvat beskrivning av hur fiskeverksamheten påverkar de skyddade områdena och/eller arterna. Medlemsstaterna kan t.ex. ta med följande information: uppgifter om hotande fiskeverksamhet; olika typer av fiskeredskaps kända eller sannolika effekter på de skyddade områdena och/eller arterna; samspelet mellan fiskeverksamheten och de skyddade områdena och/eller arterna; olika typer av fiskeredskaps lokaliserade eller områdesspecifika effekter på de skyddade livsmiljöerna och/eller arterna.

De bör även lämna information om kända och sannolika effekter av annan mänsklig verksamhet (utöver fisket) i området och de sammantagna effekterna på de skyddade livsmiljöerna och/eller arterna.

5. Medlemsstaterna bör beskriva vilka positiva effekter de föreslagna bevarandeåtgärderna väntas ha på de skyddade områdena (när det gäller gynnsam bevarandestatus för livsmiljöer och/eller arter eller god miljöstatus enligt ramdirektivet om en marin strategi).

6. Medlemsstaterna bör beskriva hur de föreslagna åtgärderna förväntas påverka fiskeverksamheten, däribland deras socioekonomiska effekter. För nya åtgärder som ingår i de åtgärdsprogram som inrättas enligt ramdirektivet om en marin strategi bör medlemsstaterna ta med information om de kostnads-nyttanalyser eller konsekvensanalyser som de genomför i enlighet med artikel 13.3 i ramdirektivet om en marin strategi.

7. Medlemsstaterna bör sörja för en adekvat övervakning av åtgärdernas genomförande, när det gäller berörda fiskerier och de miljömål som ska uppnås, samt en regelbunden granskning av dessa. Det kan t.ex. vara åtgärder för att övervaka och utvärdera åtgärder för att

¹⁰ Enligt ramdirektivet om en marin strategi är detta bedömningen av miljöstatus (artikel 8.1 a) och fastställandet av miljömål (artikel 10) för att uppnå en god miljöstatus.

underhålla och/eller återställa livsmiljöer och/eller arter inom området, inbegripet en tidsram för granskningen av åtgärder.

8. Medlemsstaterna bör utvärdera och rapportera om eventuella förskjutningar i fiskeansträngningen och hur detta påverkar nya områden.

9. Medlemsstaterna bör tydligt ange de föreslagna kontroll- och verkställighetsåtgärderna. Medlemsstaterna kan t.ex. ta med följande information: medlemsstatens eller de regionala organisationernas planerade kontrollåtgärder, eventuella miljözoner och buffertzoner för att säkerställa områdesskydd och/eller ändamålsenliga kontrollåtgärder.

10. Medlemsstaterna bör i förekommande fall lämna information om samordningen med angränsande medlemsstater. De bör även lämna information om samråden med respektive rådgivande nämnder.

3.3. Antagande av den delegerade akten

Kommissionen har tre månader på sig att anta den delegerade akten i enlighet med artikel 11.3 jämförd med artikel 18 i förordningen.

Kommissionens avdelningar utvärderar den gemensamma rekommendationen. I samband med detta rådfrågar kommissionen berörda vetenskapliga organ i enlighet med artikel 26 i förordningen och bistås när så är lämpligt av vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF), som gör en relevant vetenskaplig bedömning. STECF:s utvärdering behöver valideras vid kommitténs plenarsammanträde. Det är därför viktigt att ta hänsyn till schemat för STECF:s plenarsammanträden för att kunna lämna denna utvärdering i tid.

Om kommissionens utvärdering är positiv utarbetar kommissionen ett utkast till delegerad förordning och överlämnar den till de berörda expertgrupperna för samråd. Därefter antar kommissionen den delegerade förordningen.

När kommissionen har antagit den delegerade förordningen, har Europaparlamentet och rådet två månader på sig att komma med invändningar. Denna period kan förlängas en gång. Om inga invändningar görs inom tvåmånadersperioden offentliggörs den delegerade förordningen i *Europeiska unionens officiella tidning* och träder i kraft.

Förteckningen över de gemensamma rekommendationer som inlämnas till kommissionen och de delegerade förordningar som antas och offentliggörs finns på kommissionens webbplatser:

https://ec.europa.eu/fisheries/cfp/fishing_rules_sv

http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/marine/index_en.htm

BILAGA – TILLÄMPLIGA BESTÄMMELSER

Artiklarna 4.1, 11, 18 och 26 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1380/2013 av den 11 december 2013 om den gemensamma fiskeripolitiken

”Artikel 4

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

8) *försiktighetsansatsen i fiskeriförvaltningen: en ansats som beskrivs i artikel 6 i FN:s avtal om fiskbestånd och som innebär att avsaknaden av tillförlitlig vetenskaplig information inte bör tas som intäkt för att skjuta upp eller avstå från att vidta förvaltningsåtgärder för att bevara målarter, associerade arter eller arter som är beroende av dessa, icke-målarter samt deras livsmiljö,*

22) *medlemsstat med ett direkt förvaltningsintresse: en medlemsstat som har ett intresse som kännetecknas av antingen fiskemöjligheter eller fiske i den berörda medlemsstatens exklusiva ekonomiska zon eller, i Medelhavet, traditionellt fiske på det fria havet.*

[...]

Artikel 11

Nödvändiga bevarandeåtgärder för efterlevande av skyldigheter enligt unionens miljölagstiftning

1. *Medlemsstaterna ges befogenhet att anta bevarandeåtgärder som inte berör andra medlemsstaters fiskefartyg som ska tillämpas på vatten som ligger under deras överhöghet eller jurisdiktion och som är nödvändiga för att de ska kunna efterleva skyldigheterna enligt artikel 13.4 i direktiv 2008/56/EG, artikel 4 i direktiv 2009/147/EG eller artikel 6 i direktivet 92/43/EEG, under förutsättning att dessa åtgärder är förenliga med de mål som fastställs i artikel 2 i den här förordningen, uppnår målen med den relevanta unionslagstiftning som de avser att genomföra, och är åtminstone lika strikta som åtgärder enligt unionsrätten.*

2. *Om en medlemsstat (nedan kallad den initiativtagande medlemsstaten) anser att åtgärder behöver antas för att fullgöra skyldigheterna som avses i punkt 1 och andra medlemsstater har direkt förvaltningsintresse i det fiske som kommer att beröras av åtgärder, ska kommissionen ges befogenhet att på begäran anta sådana åtgärder genom delegerade akter i enlighet med artikel 46. För detta syfte ska artikel 18.1–18.4 och 18.6 gälla i tillämpliga delar.*

3. *Den initiativtagande medlemsstaten ska till kommissionen och de andra medlemsstater som har direkt förvaltningsintresse, tillhandahålla relevant information om de begärda åtgärder, inbegripet skälen för dessa, vetenskapliga belägg som stöd och detaljer om hur de ska genomföras och verkställas i praktiken. Den initiativtagande*

medlemsstaten och de andra medlemsstater som har ett direkt förvaltningsintresse får lägga fram en gemensam rekommendation, som avses i artikel 18.1, inom sex månader från det att tillräcklig information tillhandahålls. Kommissionen ska anta åtgärderna med beaktande av all tillgänglig vetenskaplig rådgivning inom tre månader efter det att en fullständig begäran mottagits.

Om inte alla medlemsstaterna kan enas om en gemensam rekommendation som ska lämnas till kommissionen i enlighet med första stycket inom den däri fastställda tidsfristen, eller om den gemensamma rekommendationen inte anses vara förenlig med de krav som avses i punkt 1, får kommissionen lägga fram ett förslag i enlighet med fördraget.

4. Med undantag från punkt 3, i avsaknad av en gemensam rekommendation som avses i punkt 3, ska kommissionen i brådskande fall anta åtgärderna. De åtgärder som ska antas i brådskande fall ska begränsas till åtgärder utan vilka man skulle äventyra uppnåendet av de mål som kan kopplas till antagandet av bevarandeåtgärderna, i enlighet med de direktiv som avses i punkt 1 och medlemsstaternas avsikter.

5. De åtgärder som avses i punkt 4 ska tillämpas som längst för en period om tolv månader, vilken kan förlängas med en period om högst tolv månader under förutsättning att villkoren enligt den punkten fortfarande är uppfyllda.

6. Kommissionen ska underlätta samarbetet mellan den berörda medlemsstaten och de andra medlemsstater som har ett direkt förvaltningsintresse i det fiske som berörs under genomförandet och verkställandet av de åtgärder som antas enligt punkterna 2, 3 och 4.

[...]

Artikel 18

Regionalt samarbete om bevarandeåtgärder

1. Om kommissionen har getts befogenhet, inbegripet i en flerårig plan som upprättats enligt artiklarna 9 och 10, såväl som i de fall som anges i artiklarna 11 och 15.6, att anta delegerade akter eller genomförandeakter i fråga om unionsåtgärder för bevarande som gäller ett relevant geografiskt område, får medlemsstater med ett direkt förvaltningsintresse som påverkas av de åtgärderna inom en tidsfrist, som ska fastställas i den aktuella bevarandeåtgärden och/eller den fleråriga planen, komma överens om att lämna gemensamma rekommendationer i syfte att uppnå målen med de berörda unionsåtgärderna för bevarande, de fleråriga planerna eller den särskilda utkastplanerna. Kommissionen ska inte anta några sådana delegerade akter eller genomförandeakter före utgången av tidsfristen för medlemsstaternas inlämnande av gemensamma rekommendationer.

2. Vid tillämpningen av punkt 1 ska de medlemsstater med ett direkt förvaltningsintresse som påverkas av de åtgärder som avses i punkt 1 samarbeta med varandra för att utarbeta gemensamma rekommendationer. De ska även rådfråga berörda rådgivande nämnder. Kommissionen ska underlätta samarbetet mellan medlemsstaterna, bland

annat genom att om så krävs se till att vetenskapliga bidrag erhålls från relevanta vetenskapliga organ.

3. När en gemensam rekommendation läggs fram enligt punkt 1, får kommissionen anta dessa åtgärder genom delegerade akter eller genomförandeakter, under förutsättning att en sådan rekommendation är förenlig med den berörda bevarandeåtgärden och/eller fleråriga planen.

4. Om bevarandeåtgärden gäller ett särskilt fiskbestånd som delas med tredjeländer och förvaltas av multilaterala fiskerierorganisationer eller enligt bilaterala och multilaterala avtal, ska unionen sträva efter att komma överens med berörda partner om de åtgärder som är nödvändiga för att uppnå målen i artikel 2.

5. Medlemsstaterna ska se till att gemensamma rekommendationer om de bevarandeåtgärder som ska antas enligt punkt 1 bygger på bästa tillgängliga vetenskapliga rådgivning och att de uppfyller samtliga följande villkor

a) De är förenliga med de mål som fastställs i artikel 2.

b) De är förenliga med tillämpningsområdet och målen för den aktuella bevarandeåtgärden.

c) De är förenliga med tillämpningsområdet och uppfyller den relevanta fleråriga planens övergripande och kvantifierbara mål på ett effektivt sätt.

d) De är minst lika strikta som åtgärder enligt unionsrätten.

6. Om inte alla medlemsstater kan enas om gemensamma rekommendationer som ska lämnas till kommissionen i enlighet med punkt 1 inom den fastställda tidsfristen, eller om de gemensamma rekommendationerna om bevarandeåtgärder inte anses vara förenliga med de övergripande och kvantifierbara målen för de aktuella bevarandeåtgärderna, får kommissionen lägga fram ett förslag om lämpliga åtgärder i enlighet med fördraget.

7. Utöver de fall som avses i punkt 1 får de medlemsstater som har direkt förvaltningsintresse i ett fiskeri inom ett visst geografiskt område också lämna gemensamma rekommendationer till kommissionen i fråga om åtgärder som den kan föreslå eller anta.

8. Som en kompletterande eller alternativ metod för regionalt samarbete, kommer medlemsstaterna i en unionsåtgärd för bevarande som gäller ett relevant geografiskt område, inbegripet i en flerårig plan som upprättats enligt artiklarna 9 och 10, ges befogenhet att inom en fastställd tidsfrist anta åtgärder som ytterligare specificerar den bevarandeåtgärden. De berörda medlemsstaterna ska samarbeta nära vid antagandet av sådana åtgärder. Punkterna 2, 4 och 5 i den här artikeln ska gälla i tillämpliga delar. Kommissionen ska medverka och dess kommentarer ska beaktas. Medlemsstaterna ska endast anta sina respektive nationella åtgärder om en överenskommelse om innehållet i åtgärderna har nåtts med alla berörda medlemsstater. Om kommissionen anser att en medlemsstats åtgärder inte är förenliga med de villkor som fastställs i den aktuella

bevarandeåtgärden, får den, med angivande av relevanta skäl, begära att den berörda medlemsstaten ändrar eller upphäver den åtgärden.

[...]

Artikel 26

Samråd med vetenskapliga organ

Kommissionen ska samråda med berörda vetenskapliga organ. STECF ska när så är lämpligt rådfrågas i frågor som gäller bevarande och förvaltning av levande marina resurser, inklusive biologiska, ekonomiska, miljömässiga, sociala och tekniska överväganden. Samråd med vetenskapliga organ ska ske med beaktande av korrekt förvaltning av offentliga medel, i syfte att undvika att olika sådana organ utför samma arbete.”

Artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter

”Artikel 6

- 1. För de särskilda bevarandeområdena skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för bevarande, vilket om så krävs innefattar utarbetande av lämpliga skötsel- och förvaltningsplaner särskilt för områdena eller integrerade i andra utvecklingsplaner, samt lämpliga lagar och andra författningar eller avtal, som motsvarar de ekologiska behoven hos de livsmiljötyper i bilaga 1 och de arter i bilaga 2 som finns i områdena.*
- 2. Medlemsstaterna skall i de särskilda bevarandeområdena vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitatet för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med detta direktiv.*
- 3. Alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område, men som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, skall på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området. Med ledning av slutsatserna från bedömningen av konsekvenserna för området och om inte annat följer av punkt 4, skall de behöriga nationella myndigheterna godkänna planen eller projektet först efter att ha försäkrat sig om att det berörda området inte kommer att ta skada och, om detta är lämpligt, efter att ha hört allmänhetens åsikt.*
- 4. Om en plan eller ett projekt, på grund av att alternativa lösningar saknas, trots en negativ bedömning av konsekvenserna för området måste genomföras av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse, inbegripet orsaker av social eller ekonomisk karaktär, ska medlemsstaten vidta alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. Medlemsstaten ska underrätta kommissionen om de kompensationsåtgärder som vidtagits.*

Om det berörda området innehåller en prioriterad livsmiljötyp eller en prioriterad art, är de enda faktorer som får beaktas sådana som berör människors hälsa eller den allmänna säkerheten, betydelsefulla konsekvenser för miljön eller, efter ett yttrande från kommissionen, andra tvingande orsaker som har ett allt överskuggande allmänintresse.”

Artikel 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar

”Artikel 4

1. För de arter som anges i bilaga I ska särskilda åtgärder för bevarande av deras livsmiljö vidtas för att säkerställa deras överlevnad och fortplantning inom det område där de förekommer.

I samband med detta ska hänsyn tas till

- a) utrotningshotade arter,*
- b) arter som är känsliga för vissa förändringar i livsmiljön,*
- c) arter som anses som sällsynta på grund av att populationerna är små eller den lokala utbredningen begränsad,*
- d) andra arter som kräver speciell uppmärksamhet på grund av den särskilda karaktären hos deras livsmiljö.*

Vid utvärdering ska hänsyn tas till tendenser och variationer i populationsnivåerna.

Medlemsstaterna ska som särskilda skyddsområden i första hand klassificera sådana områden som vad gäller antal och storlek är mest lämpade för bevarandet av dessa arter, med hänsyn till arternas behov av skydd inom det geografiska havs- och landområde som omfattas av detta direktiv.

2. Med hänsyn till deras behov av skydd inom det geografiska havs- och landområde som omfattas av detta direktiv, ska medlemsstaterna vidta liknande åtgärder för regelbundet förekommande flyttfåglar som inte anges i bilaga I med avseende på deras häcknings-, ruggnings- och övervintringsområden samt rastplatser längs deras färdväg. Medlemsstaterna ska därvid lägga särskild vikt vid skyddet av våtmarker, i synnerhet våtmarker av internationell betydelse.

3. Medlemsstaterna ska sända all relevant information till kommissionen, så att den kan ta lämpliga initiativ för att uppnå den samordning som är nödvändig för att säkerställa att de områden som avses i punkterna 1 och 2 ovan bildar en sammanhängande helhet som uppfyller behovet av skydd för dessa arter inom det geografiska havs- och landområde som omfattas av detta direktiv.

4. Med avseende på de skyddsområden som avses i punkterna 1 och 2 ska medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att undvika förorening och försämring av livsmiljöer samt störningar som påverkar fåglarna, i den mån denna påverkan inte saknar betydelse för att uppnå syftet med denna artikel. Medlemsstaterna ska även utanför dessa skyddsområden sträva efter att undvika förorening och försämring av livsmiljöer.”

Artikel 13.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (Ramdirektiv om en marin strategi)

”4. De åtgärdsprogram som inrättas i enlighet med denna artikel ska omfatta geografiska skyddsåtgärder för att bidra till att skapa sammanhängande och representativa nätverk med marina skyddsområden som har tillräcklig mångfald i ekosystemen, exempelvis särskilda bevarandeområden i enlighet med livsmiljödirektivet, särskilda skyddsområden i enlighet med fågeldirektivet och marina skyddsområden som erkänts av gemenskapen eller berörda medlemsstater inom ramen för internationella eller regionala avtal som de är parter i.”